

Arrest

nr. 198 724 van 25 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Vlaamse Kaai 76
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 28 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 oktober 2017 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 november 2017.

Gelet op de beschikking van 11 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ALENKIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige tweede asielaanvraag deels steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige, eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk problemen omwille van haar werk als immobiliënmedewerker.

Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 183 641 van 9 maart 2017 omdat haar asielrelaas niet aannemelijk is. In het arrest wordt vastgesteld en geoordeeld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij en haar gezin ernstige problemen hebben gekend in Oekraïne en niet in concreto aantoonde dat zij slachtoffer zijn of kunnen worden van een persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet betreffende de subsidiaire bescherming.

Ter ondersteuning van haar huidige tweede asielaanvraag legt verzoekster bijkomende, nieuwe verklaringen af -ze verklaart naar aanleiding van haar tewerkstelling als immobiliënmedewerker problemen te hebben met en een vrees te koesteren jegens de Oekraïense veiligheidsdiensten (SBU)-, en volgende documenten neer: een tewerkstellingsattest, twee oproepingsbrieven van de SBU, en het visitekaartje van SBU agent P.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt de tweede en huidige asielaanvraag van verzoekster niet in overweging genomen omdat zij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt vooreerst gewezen op de beslissingen die in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden genomen. Verzoeksters tweede asielaanvraag bevat, zo stelt de commissaris-generaal vast, geen nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat de kans aanzienlijk vergroot dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt vooreerst, zo stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vast, dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht die betrekking hebben op de asielmotieven die zij heeft aangehaald in het kader van haar eerste asielaanvraag, namelijk dat zij haar land van herkomst is ontvlucht omdat zij vreest voor een algemene invasie van Russische troepen in Oekraïne en een bijhorende beknotting van haar godsdienstvrijheid, omwille van de medische toestand van haar echtgenoot, en omwille van de discriminatie van haar zoon op school om godsdienstige redenen. Verzoekster verwijst zelfs niet meer, zo wordt vastgesteld, naar deze asielmotieven die zij in het verleden heeft uiteengezet en die reeds allen als ongegrond werden beoordeeld.

Voor wat betreft verzoeksters vrees voor problemen omwille van haar werk als immobiliënmedewerker wordt er in de bestreden beslissing aan herinnerd dat in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag ernstige twijfels rezen over haar tewerkstelling. De vaststelling dat verzoekster in het kader van haar huidige tweede asielaanvraag alsnog haar beroepswerkzaamheden tracht te bewijzen aan de hand van één ongedateerd attest, op haar vraag opgesteld door haar voormalige werkgever, is in het licht van het voorgaande niet enkel opvallend laattijdig, maar ook bijzonder karig, en bijgevolg onvoldoende om de ernstige twijfels omtrent de geloofwaardigheid van haar recente tewerkstelling als immobiliënmedewerker op te heffen, aldus de commissaris-generaal die hieraan toevoegt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan haar administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat de graad van corruptie in verzoeksters land van herkomst zeer hoog is en allerhande documenten makkelijk verkregen kunnen worden, waardoor de bewijswaarde van dit enige stuk ter ondersteuning van haar tewerkstelling ook uiterst gering is. Daarenboven wordt herhaald dat de vervolgingsvrees die verzoekster in haar eerste asielprocedure verbond aan haar recente tewerkstelling, met name haar vrees voor mogelijke wraakacties van criminelen, hoe dan ook ongefundeerd bleek. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster zich in haar tweede asielaanvraag beroept op nieuwe asielmotieven die weliswaar in het verlengde liggen van haar eerdere verklaringen, en stelt dat aangezien die nieuwe asielmotieven voortvloeien uit haar gecontesteerde recente tewerkstelling als immobiliënmedewerker, de geloofwaardigheid van deze nieuwe verklaringen reeds danig wordt aangetast.

Vervolgens wordt gewezen op verschillende vaststellingen die, zo luidt het, de geloofwaardigheid van verzoeksters nieuwe verklaringen nog verder onder druk zetten. Dienaangaande wordt er o.a. op gewezen dat verzoekster het incident dat in de lente van 2016 plaatsvond en waar zij haar huidige problemen aan koppelt op geen enkel ogenblik tijdens haar eerste asielaanvraag vermeldde, ook niet in het kader van haar beroepsprocedure voor de Raad die pas in maart 2017 werd afgesloten, en dat haar huidige verklaringen niet in lijn zijn met haar eerdere beweringen. Gelet op de vaststellingen ontstaat, aldus de commissaris-generaal, de indruk dat verzoekster louter post factum enkele verklaringen uit haar eerste asielaanvraag verdraait en aandikt, teneinde alsnog haar verblijf in België te legaliseren.

Verder wordt opgemerkt dat verzoeksters (ex-)echtgenoot S.M., met wie zij tot op heden wettelijk gehuwd is en met wie zij samen naar België kwam, vrijwillig naar Oekraïne terugkeerde, en dat deze terugkeer plaatsvond na de vermeende verontrustende berichten uit Oekraïne als zou de SBU haar zoeken. De vaststelling dat verzoeksters wettige echtgenoot ondanks de onheilspellende berichten ervoor koos om vrijwillig terug te keren, en haar oudste zoon er tot op heden nog steeds verblijft, vormt, aldus de commissaris-generaal, een tegenindicatie dat zij en/of haar gezinsleden een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren of een reëel risico zouden lopen op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar Oekraïne.

Met betrekking tot de door verzoekster neergelegde oproepingsbrieven en een visitekaartje wordt gewezen op de ondersteunende werking van documenten en informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt omtrent corruptie in Oekraïne.

Wat betreft verzoeksters verwijzing naar de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn

op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, en wordt gesteld dat zulks aansluiting vindt bij het standpunt van UNHCR. Wat betreft de algemene veiligheidssituatie wordt op grond van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt geoordeeld dat de actuele situatie in Berdichev, regio Zhitomir, waarvan verzoekster afkomstig is op geen enkele wijze kan worden beschouwd als een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Zij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het op algemene wijze formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de bevindingen van de commissaris-generaal), waarmee zij echter deze bevindingen niet ontkracht of weerlegt.

4.3. Het middel is onontvankelijk waar het betrekking heeft op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen in het kader van verzoeksters vorige asielaanvraag. Immers, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd.

4.4. Verzoekster laat thans in haar verzoekschrift o.a. gelden: "De hoofdredenen voor haar vertrek waren de redenen uiteengezet in kader van haar huidige asielaanvraag. Verzoekster heeft deze redenen toch niet of minstens niet volledig bekendgemaakt tijdens haar eerste asielaanvraag. (...) Verzoekster gaf die informatie eerst niet spontaan aan de Belgische asielinstanties omwille bang zijn of een slecht advies van iemand te hebben gevolgd" (verzoekschrift, p. 3). In diezelfde zin wordt voorts in het verzoekschrift opgemerkt dat "Verzoekster gaf inderdaad niet vroeger deze problemen aan bij haar eerste asielaanvraag blijkbaar omwille van haar vrees van mogelijke vervolging of eventueel andere redenen" (Ibid., p. 8).

De Raad stelt vast dat deze beweringen evenwel niet te rijmen vallen met, doch indruisen tegen hetgeen verzoekster eerder tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf, alwaar ze blijkens het gehoorverslag het volgende verklaarde: "Ik vermoed dat de oproepingsbrieven ook iets te maken hebben met een ander incident dat zich heeft afgespeeld in lente 2016, enkele maanden voor mijn vertrek. Ik heb hierover nog niet verteld omdat ik dacht dat het niet relevant was." (Verklaring meervoudige aanvraag d.d. 6 juli 2017, puntje 15).

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing door de commissaris-generaal terecht als volgt (vast)gesteld: "Zo wijst u er in uw verklaringen op dat de nieuwe ontwikkelingen met de SBU (er kwamen twee oproepingsbrieven op uw naam en men informeerde naar u) naar u vermoedt te maken hebben met een incident dat in de lente van 2016 plaatsvond (DVZ 2e AA, rubriek 15), nog vóór uw vertrek uit Oekraïne. Dat u dit incident, waar u uw huidige problemen aan koppelt, op geen enkel ogenblik tijdens uw eerste asielaanvraag vermeldde, roept dan ook ernstige vragen op. U verklaart hierover bij uw tweede aanvraag dat u het incident nog niet eerder vermeldde 'omdat u dacht dat het niet relevant was' (DVZ 2e AA, rubriek 15), een uitleg die niet weet te overtuigen. Uit het gehoorverslag van uw gehoor op het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag blijkt immers dat u uitdrukkelijk bevraagd werd over mogelijke problemen omwille van uw werk als immobiliënmedewerker en uw samenwerking in die hoedanigheid met de SBU, waarbij u niet in staat bleek concrete problemen te articuleren (gehoorverslag 1ste AA, p. 11, 12). U gaf toen nog expliciet aan niets van de kant van de veiligheidsdiensten te vrezen (Ibid., p.11). Bovendien zijn uw huidige verklaringen niet in lijn met uw eerdere beweringen. Zo gaf u in het kader van uw eerste asielaanvraag aan dat u naar aanleiding van een incident in 2014 samenwerkte met de SBU en u 'sindsdien uw clientèle grondiger screende'. Dat u bij uw eerste asielaanvraag nog aangeeft sinds 2014 voorzichtiger te zijn om geen zaken te doen met mensen die onder de belangstelling van de SBU zouden vallen (gehoorverslag 1ste aanvraag, p. 11-12), maar u nu plots beweert dat u in de lente van 2016 nog een kamer zou verhuurd hebben aan mannen die u vertelden dat zij gedeserteerde militairen waren op de vlucht voor de regering (DVZ 2e AA, rubriek 15), valt hier dan ook geenszins mee te rijmen. Ook uw uitleg dat u dit voorval in de lente van 2016 niet eerder vermeld heeft tijdens uw asielaanvraag "omdat het u niet relevant leek" (DVZ 2e

AA, rubriek 15), kan in het licht van voorgaande niet overtuigen. Deze vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw nieuwe problemen met de SBU dan ook nog verder aan.” Verzoekster ontkracht, noch weerlegt deze vaststellingen en ze werpt er geen ander licht op.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn/haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn/haar asielaanvraag van meet af aan en steeds op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit vanaf zijn/haar eerste asielaanvraag, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van of betrekking hebben op zijn/haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het begin, daar op elk asielzoeker de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). De medewerkingsplicht houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Verzoekster werd tijdens de procedure in het kader van haar vorige asielaanvraag herhaaldelijk en meermaals uitdrukkelijk gewezen op het belang alle elementen te vermelden en de waarheid te vertellen, en op de vertrouwelijkheid van de asielprocedure. Door tijdens de gehele (loop van de) procedure in het kader van haar vorige, eerste asielaanvraag met geen woord te reppen over het incident/de bewuste gebeurtenissen in de lente van 2016, verzaakte verzoekster volledig aan de medewerkingsplicht die op haar zoals op elk ander asielzoeker rust. Dit klemte des te meer nu verzoekster thans in haar verzoekschrift verklaart dat “De hoofdredenen voor haar vertrek waren de redenen uiteengezet in kader van haar huidige asielaanvraag” (verzoekschrift, p. 3). De vaststelling dat verzoekster dergelijke essentiële informatie welke de kern van haar relaas en vrees voor vervolging raakt en uitmaakt, tijdens haar gehele eerste asielaanvraag volledig onvermeld liet, omdat ze het ‘niet relevant vond’ dan wel om welke andere reden(en) dan ook, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid en ernst van haar huidige verklaringen dienaangaande in het kader van onderhavige asielaanvraag.

4.5. De Raad wijst er voorts op dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat in casu niet het geval is, zoals eerder bij voormeld arrest van de Raad in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag werd vastgesteld en tevens blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden en gelet ook op de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat de graad van corruptie in Oekraïne zeer hoog is en allerhande documenten er makkelijk kunnen worden verkregen, kan aan het door verzoekster in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde tewerkstellingsattest, de oproepingsbrieven van de SBU, en het visitekaartje van SBU agent P., geen bewijswaarde worden gehecht.

4.6. Verzoeksters huidig betoog in haar verzoekschrift dat “Bovendien was de echtgenoot van verzoekster geen slachtoffer van enige vervolging door de SBU (Veiligheidsdienst van Oekraïne) of enige andere vervolging en kon daarom gemakkelijk terug te keren naar het land van herkomst waar hij persoonlijk blijkbaar helemaal geen problemen had”, wijzigt niets aan en werpt geen ander licht op hetgeen door de commissaris-generaal dienaangaande op pertinente wijze in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, met name: “Tot slot wordt opgemerkt dat uw (ex—) echtgenoot S.(...) M.(...) (O.V. ...), met wie u tot op heden wettelijk gehuwd bent en met wie u samen naar België kwam, vrijwillig naar Oekraïne terugkeerde. Deze terugkeer vond overigens plaats na de vermeende verontrustende berichten uit Oekraïne als zou de SBU u zoeken. Dat uw wettige echtgenoot ondanks deze onheilspellende berichten ervoor koos om vrijwillig terug te keren, en uw oudste zoon er tot op heden nog steeds verblijft, vormt opnieuw een tegenindicatie dat u en/of uw gezinsleden een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zouden lopen bij terugkeer naar Oekraïne.” Het vormt, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, een negatieve indicatie met betrekking tot de geloofwaardigheid en ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging. Het bevestigt, versterkt en onderstreept daarenboven de vaststelling gedaan in het met gezag van gewijsde beklede arrest van de Raad nr. 183 641 van 9 maart 2017 dat verzoeksters asielrelaas niet aannemelijk is, en ze niet aannemelijk maakt dat zij en haar gezin in Oekraïne het slachtoffer zijn of kunnen worden van een persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet betreffende de subsidiaire bescherming.

4.7. Verzoekster wijst thans zeer algemeen op het feit dat “in hedendaagse Oekraïne nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenscheidingen” (sic.), doch zij ontkracht, noch weerlegt (met andersluidende informatie) de informatie en analyse van de commissaris-generaal omtrent de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst, met name dat de actuele situatie in Berdichev, regio Zhitomir, op geen enkele wijze kan worden beschouwd als een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet met concrete en valabele gegevens aan dat de informatie van de commissaris-generaal en diens gevolgtrekkingen onjuist of niet meer actueel zouden zijn, en brengt geen documentatie bij die de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal weerleggen.

4.8. Een verwijzing naar een algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet ook op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing welke op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

4.9. In zoverre verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) een algemene situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 oktober 2017, voert verzoekende partij aan dat zij wel degelijk nieuwe elementen heeft ingediend na haar eerste asielaanvraag. Zij stelt dat zij naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag niet alles heeft verteld omdat dit toen nog niet relevant was. Verzoekende partij licht toe dat zij thans te weten is gekomen dat zij de veiligheidsdiensten (de SBU) van haar land van herkomst dient te vrezen. Zo werd haar buurman, wiens appartement zij moest verkopen, meegenomen door de SBU en wordt hij verdacht van spionage en wapenhandel vanuit zijn appartement. Volgens verzoekende partij heeft zij van haar moeder bericht gekregen dat de SBU wilt dat zij terugkeert naar Oekraïne en dat er in april een oproepingsbrief is toegekomen. Verzoekende partij meent dat dit ook te maken heeft met de verhuur van een kamer aan gedeserteerde militairen waarvoor zij vroeger reeds werd ondervraagd door de SBU en aan wie zij de naam doorgaf van haar vriendin O. Verzoekende partij legt ter ondersteuning thans volgende stukken neer: een tewerkstellingsattest, twee oproepingsbrieven van de SBU, en het visitekaartje van SBU agent P.

Met betrekking tot verzoekende partij haar betoog dat zij naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag niet alles heeft verteld omdat dit toen nog niet relevant was, wijst de Raad naar de grond in de beschikking waar dienaangaande het volgende wordt vastgesteld:

“Verzoekster laat thans in haar verzoekschrift o.a. gelden: “De hoofdredenen voor haar vertrek waren de redenen uiteengezet in kader van haar huidige asielaanvraag. Verzoekster heeft deze redenen toch niet of minstens niet volledig bekendgemaakt tijdens haar eerste asielaanvraag. (...) Verzoekster gaf die informatie eerst niet spontaan aan de Belgische asielinstanties omwille bang zijn of een slecht advies van iemand te hebben gevolgd” (verzoekschrift, p. 3). In diezelfde zin wordt voorts in het verzoekschrift opgemerkt dat “Verzoekster gaf inderdaad niet vroeger deze problemen aan bij haar eerste asielaanvraag blijkbaar omwille van haar vrees van mogelijke vervolging of eventueel andere redenen” (Ibid., p. 8).

De Raad stelt vast dat deze beweringen evenwel niet te rijmen vallen met, doch indruisen tegen hetgeen verzoekster eerder tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf, alwaar ze blijkens het gehoorverslag het volgende verklaarde: “Ik vermoed dat de oproepingsbrieven ook iets te maken hebben met een ander incident dat zich heeft afgespeeld in lente 2016, enkele maanden voor mijn vertrek. Ik heb hierover nog niet verteld omdat ik dacht dat het niet relevant was.” (Verklaring meervoudige aanvraag d.d. 6 juli 2017, puntje 15).

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing door de commissaris-generaal terecht als volgt (vast)gesteld: “Zo wijst u er in uw verklaringen op dat de nieuwe ontwikkelingen met de SBU (er kwamen twee oproepingsbrieven op uw naam en men informeerde naar u) naar u vermoedt te maken hebben met een incident dat in de lente van 2016 plaatsvond (DVZ 2e AA, rubriek 15), nog vóór uw vertrek uit Oekraïne. Dat u dit incident, waar u uw huidige problemen aan koppelt, op geen enkel ogenblik tijdens uw eerste asielaanvraag vermeldde, roept dan ook ernstige vragen op. U verklaart hierover bij uw tweede aanvraag dat u het incident nog niet eerder vermeldde ‘omdat u dacht dat het niet relevant was’ (DVZ 2e AA, rubriek 15), een uitleg die niet weet te overtuigen. Uit het gehoorverslag van uw gehoor op het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag blijkt immers dat u uitdrukkelijk bevraagd werd over mogelijke problemen omwille van uw werk als immobiliënmedewerker en uw samenwerking in die hoedanigheid met de SBU, waarbij u niet in staat bleek concrete problemen te articuleren (gehoorverslag 1ste AA, p. 11, 12). U gaf toen nog expliciet aan niets van de kant van de veiligheidsdiensten te vrezen (Ibid., p.11). Bovendien zijn uw huidige verklaringen niet in lijn met uw eerdere beweringen. Zo gaf u in het kader van uw eerste asielaanvraag aan dat u naar aanleiding van een incident in 2014 samenwerkte met de SBU en u ‘sindsdien uw clientèle grondiger screende’. Dat u bij uw eerste asielaanvraag nog aangeeft sinds 2014 voorzichtiger te zijn om geen zaken te doen met mensen die onder de belangstelling van de SBU zouden vallen (gehoorverslag 1ste aanvraag, p. 11-12), maar u nu plots beweert dat u in de lente van 2016 nog een kamer zou verhuurd hebben aan mannen die u vertelden dat zij gedeserteerde militairen waren op de vlucht voor de regering (DVZ 2e AA, rubriek 15), valt hier dan ook geenszins mee te rijmen. Ook uw uitleg dat u dit voorval in de lente van 2016 niet eerder vermeld heeft tijdens uw asielaanvraag “omdat het u niet relevant leek” (DVZ 2e AA, rubriek 15), kan in het licht van voorgaande niet overtuigen. Deze vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw nieuwe problemen met de SBU dan ook nog verder aan.”

Verzoekster ontkracht, noch weerlegt deze vaststellingen en ze werpt er geen ander licht op.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn/haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn/haar asielaanvraag van meet af aan en steeds op correcte wijze

en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit vanaf zijn/haar eerste asielaanvraag, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van of betrekking hebben op zijn/haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het begin, daar op elk asielzoeker de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). De medewerkingsplicht houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Verzoekster werd tijdens de procedure in het kader van haar vorige asielaanvraag herhaaldelijk en meermaals uitdrukkelijk gewezen op het belang alle elementen te vermelden en de waarheid te vertellen, en op de vertrouwelijkheid van de asielprocedure. Door tijdens de gehele (loop van de) procedure in het kader van haar vorige, eerste asielaanvraag met geen woord te reppen over het incident/de bewuste gebeurtenissen in de lente van 2016, verzaakte verzoekster volledig aan de medewerkingsplicht die op haar zoals op elk ander asielzoeker rust. Dit klemt des te meer nu verzoekster thans in haar verzoekschrift verklaart dat "De hoofdrede(n) voor haar vertrek waren de redenen uiteengezet in kader van haar huidige asielaanvraag" (verzoekschrift, p. 3). De vaststelling dat verzoekster dergelijke essentiële informatie welke de kern van haar relaas en vrees voor vervolging raakt en uitmaakt, tijdens haar gehele eerste asielaanvraag volledig onvermeld liet, omdat ze het 'niet relevant vond' dan wel om welke andere reden(en) dan ook, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid en ernst van haar huidige verklaringen dienaangaande in het kader van onderhavige asielaanvraag."

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze grond in de beschikking en ze werpt er geen ander licht op aangezien ze het motief voor haar tweede asielaanvraag louter herhaalt.

Verzoekende partij verwijst voorts zeer algemeen naar de door haar in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde documenten, doch ze gaat niet in het minst in op, en laat dan ook geheel na een ander licht te werpen op hetgeen in de beschikking d.d. 26 oktober 2017 omtrent die stukken wordt opgemerkt, met name: "De Raad wijst er voorts op dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat in casu niet het geval is, zoals eerder bij voormeld arrest van de Raad in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag werd vastgesteld en tevens blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden en gelet ook op de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat de graad van corruptie in Oekraïne zeer hoog is en allerhande documenten er makkelijk kunnen worden verkregen, kan aan het door verzoekster in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde tewerkstellingsattest, de oproepingsbrieven van de SBU, en het visitekaartje van SBU agent P., geen bewijswaarde worden gehecht." Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat reeds in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat het bewijs dat verzoekende partij thans neerlegt van haar tewerkstelling bovendien niet gedateerd is. Bijkomend kan ook vastgesteld worden dat de verklaring op een gewoon blad papier is neergeschreven zonder logo. Gelet op deze vaststellingen en de informatie in het administratief dossier over de corruptie in Oekraïne is de Raad van oordeel dat geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend aan deze verklaring ter ondersteuning van verzoekende partij haar relaas dat zij wordt gezocht door de SBU.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat zij wel degelijk nieuwe elementen heeft ingediend na haar eerste asielaanvraag en het uitgebreid herhalen van eerder afgelegde verklaringen, zonder echter *in concreto* in te gaan op en concrete en valabele opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 26 oktober 2017 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengint januari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS